

הקדמה.

(ראשי-פרקים על ערך השמטה והיובל בחיי ישראל בכלל
ובתחית האוכת, הארץ וההורה, באור ד', הי העולמים)

השמטה והיובל בזמנים, מתיחסים זה לזה, כמו החמה והלבנה בעולם וכמו
ישראל והאדם בנפשות, — יחס הפרט והכלל, שהם, בטובנם העצמי היותר הי ויותר
רוחני, צריכים זה לזה: פרט הצריך לכלל וכלל הצריך לפרט.

מי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אליו! — סגולתה של
כנסת-ישראל היא, שהיא מסתכלת על ההויה כולה באספקלריא המאירה של קודש;
בכל ערחייה היא מכרת, שהחיים שוים הם את ערכם רק באותה מדה שהם אלהיים,
וחיים שאינם אלהיים אינם שווים לה מאומה. היא יודעת עוד, שבאמת אין חיים אלא
אלהיים וחיים שאינם אלהיים אינם חיים כלל, והידיעה הזאת, המונחת בעמק הכונת
נשמטה, מטבעת עליה את הותם-ערכה המיוחד לה, המוטבע על כל יחיד ויחיד מיוחדיה.
כי אורדו-ישעו של היחיד תלויים הם במדת ידיעתו את התעמקותו והתכללותו של
ההותם הכללי הזה, של הכרת ערך החיים רק באלהותם, בתוך עמק נשמתו.
ואתם הדבקים בה' אלהיכם, חיים כולכם היום! —

החיים, עיפ ערך האלהיות שבהם, אינם מתגלים אל היחיד אלא באותה מדה,
שהוא מתאמץ להיות נשאף בכל היותו בתוכיותה של כללות האומה, להיות מזהה
מזהה נשמתו-העליונה, החיה וקיימת בהכרת היקר האלחי של החיים מתוך פנימיותה
הכללית.

סביב הנשמה הכללית של כנסת-ישראל הוא אלהותה. לא בחירתה גרמה לה
את יתרונה האלהי, לא מצד מעשייה הפרטים, לא בצדקתה וישר-לבה באה אל
מעלתה: תכונת-דמועה, הגופני והרוחני, עשתה לה את חילה ואת עזה באלהים, אשר
לא בבחירה לקחה אותו ולא תוכל כל קלקלה של בחירה לאבדו. יש לה, אמנם,
להבחירה מכא גדול בכל כגולה טבעית, בהיותה טובה תוכל לפנקת, רעדנה, להוציאה
פפעל באופן שלם וחשוב, וכן בהיותה רעה ושפלה תוכל להחשיך את המאור שבסגולה
הטבעית ולעכר את זהר, לשמטם את הלב לכל יחוש את העושר הרוחני הצפון בתוך
חיי-הנשמה. אבל לא יוכלו שמטם-הלב והחשבת המאור להמשיך לעילם. הסגולה הטבעית
בטוחה היא בקיומה ובהתעוררותה לתהיה.

סגולת האומה, — הטוב האלהי דטבוע בקרבה, סדר-העולם, החיים הישרים
והטובים המתאימים אל הצדק והישר, השקט והשלוח, החן והאמץ הממלואים
בהסתכלות